

[Waldorff]

Jeg har i dagens anledning nedskrevet en tale, som hedder: »Tale i et vokskabinet«, og jeg kan dårligt forestille mig en scene, der passer bedre end her, hvor folk vader rundt i en halvtom sal med tilstoppede øregange.

Når formanden om lidt spørger, hvad det her har med moms, parfume og tobak at gøre, havde jeg tænkt mig at svare, at det netop handler om de principielle aspekter ved den planlagte finanspolitiske stramning. Det svar vil være folketinget værdigt; det vil være et perfekt udtryk for det vokskabinet, som vi bevæger os rundt i til daglig, som er et rum, hvor folks skuffede ambitioner står malet i ansigterne, men hvor man alligevel fortsætter spillet, som om man selv var den afgørende brik.

Herinde bliver almindelige menneskers daglige kamp mod dårlige sociale forhold gjort til en papir- og talkrig mellem stræbsomme politikere, der for de flestes vedkommende mener næsten det samme. Pengemangel, akkordræs, arbejdsløshed, mangel på institutioner siver ind i folketingets tågeverden, hvor det bliver til lange guirlander af ord i munden på folk, for hvem det er fuldstændig ligegyldigt, om momsen stiger, for hvem forringelser i det hele taget er fuldstændig ligegyldige, bl. a. fordi de kun kender sådan noget som vold mod børn fra deres avislæsning.

For dem, der må klare sig ved at sælge deres arbejdskraft, er det derimod alvor. For ganske få af dem bliver det ligefrem til blodig alvor. For mange bliver det kun til sygdom, skilsmisse, institutionsanbringelse og den slags ting, og for langt de fleste bliver det blot endnu et lod på vægten med den hårfine balance imellem nogenlunde grå tilfredshed og åben aggression, men herinde i de dødes verden bliver det anledning for mange til at holde tilsyneladende velovervejede taler. Mange er i færd med at skabe sig en udmærket karriere i samme anledning, andre, f. eks. de i socialdemokratiet, som endnu ikke har fået deres hjerteklapper helt kalket til, synker ned i smådepression og desillusion. Men det er et spørgsmål om tid: de venner sig til det ligesom de andre.

Ved en sådan lejlighed føles det som en form for korrumpning at stille sig op og holde en tale, der ligner alle de andre, man har holdt ved alle de andre lejligheder, hvor man har begået overgreb mod folk. For socialister

er det et åbent spørgsmål, hvor mange gange de kan sige »valutabalance, skattetryk, manglende progression, sociale kompensationer, bytteforhold og finanspolitisk stramning«, for de lader sig korrumpere. Det er sågar et spørgsmål for socialister, hvor længe de kan sige »arbejdspladsernes kamp, afvisning af diktatur, modstand mod asociale forringelser«, for de lader sig korrumpere.

Jeg har ikke meget tilovers for folketingets værdighed, men min egen værdighed betyder en hel del for mig. Derfor vil jeg læse et par vers for de herrer og damer med de lukkede ører i socialdemokratiet og alle de andre partier derudad til højre, som tror, at deres indbyrdes uenigheder og taktiske manøvrer er det, det hele handler om, og som ikke ser, at en hel verden er i bevægelse uden for deres hus. Det lyder sådan:

»Ak, vi havde mange herrer,
havde svin og vilde katte,
havde høge og hyæner,
vi blev ikke fede af det.
Var de ikke alle lige slemme,
pæne støvler sparker ligesom grimme,
vi fik spark for vores springen,
derfor vil vi ikke andre herrer, vi vil
ingen.
Sandt nok drejer hjulet hele tiden,
det, som er øverst, falder ned,
men er det en trøst for vandet, som skal
drive
hjulet rundt og rundt i evighed?«

For de samme herrer og damer, som ikke for deres død kan forstå, at en hel bydel kan eksplodere om ørerne på dem, netop som de er så optaget af deres egne stridigheder om, hvem der er grådig, og hvem der er god, for dem vil jeg også læse slutningen:

»Og de kæmper vildt om byttet,
hugger blodigt ned for fode,
kalder andre pengesyge,
mens de selv er ejegode.
Altid lurer de hinanden,
konkurrerer og fortærer,
men når vi bestemmer,
vi vil ikke føde på dem længer,
står de pludselig last og brast som gamle
venner.

For så standser hjulet, tiden skifter,
det er slut med både tvang og trøst.
Vandet frigør alle sine kræfter,
følger endelig sin egen lyst.«